

การปรับพฤติกรรมก้าวร้าวในชั้นเรียนออทิสติก ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยการเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกร ในการทำแบบฝึกหัด วิชาภาษาไทย The Adaptation of Aggressive Behaviour of Autistic Grade 1 Students By Reinforcement with Token Economy in Thai Language Exercises

อณัญญา เพื่อนผึ้ง¹ รังสรรค์ สิงห์เลิศ² ประวิทย์ สิมมาทัน³ และมโนรี อดทน⁴

Ananya Puenpueng¹ Rangsan Singhalert,² Prawit Simmathan³ and Manoli Odton⁴

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ **ประการแรก** เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยก่อนและหลังใช้วิธีการเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกรของนักเรียนเป็นออทิสติกที่เรียนอยู่ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนอุบลปัญญานุกูล และ**ประการที่สอง** เปรียบเทียบพฤติกรรมก้าวร้าวในชั้นเรียนของนักเรียนเป็นออทิสติกระหว่างก่อนและหลังการเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกร กลุ่มตัวอย่างในการวิจัย คือ นักเรียนเป็นออทิสติกที่เรียนอยู่ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนอุบลปัญญานุกูล จังหวัดอุบลราชธานี จำนวน 3 คน ได้คัดเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive sampling) เก็บข้อมูลโดยใช้แบบบันทึกช่วงเวลา วิเคราะห์ข้อมูลด้วยความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและพฤติกรรมก้าวร้าวด้วยวิธี Wilcoxon matched pair signed ranks test ผลการวิจัยพบว่า

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยก่อนและหลังใช้วิธีการเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกรของนักเรียนเป็นออทิสติกที่เรียนอยู่ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนอุบลปัญญานุกูล มีความแตกต่างกันอย่าง มีนัยสำคัญที่ระดับ.05 หลังจากใช้วิธีการเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกร นักเรียนเป็นออทิสติกมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมากกว่าก่อนการเสริมแรง ส่วนพฤติกรรมความก้าวร้าวในชั้นเรียนของนักเรียนที่เป็นออทิสติกก่อนและหลังการเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกร พบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 และหลังจากใช้วิธีการเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกรนักเรียนเป็นออทิสติกมีพฤติกรรมก้าวร้าวลดลง

คำสำคัญ : การปรับพฤติกรรม การเสริมแรง ทางบวก ทางลบ

ABSTRACT

The purpose of the research was to compare the Thai learning achievement and the aggressive behaviour of autistic grade 1 students at Ubon Panyanukool school before and after reinforcing them with token economy.

¹ นักศึกษาระดับปริญญาโท สาขาการศึกษาพิเศษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

² ศษ.ด. (ประชากรศึกษา) คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

³ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

⁴ ศึกษานิเทศก์ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาอุบลราชธานี เขต 1 อุบลราชธานี

The sample subjects were 3 autistic grade 1 students selected by purposive sampling from Ubon Panyanukool Primary school. The data were collected by using time record charts. The descriptive statistics used for data analysis were frequency, percentage, and arithmetic mean. Wilcoxon Matched Pair Signed Ranks test was used to examine the differences of the achievement and the degree of the aggressive behaviour of the students.

The results showed that the learning achievement of the autistic students before and after reinforcing them with token economy was significantly different at the .05 level. The achievement of the students who were reinforced with token economy was higher than their achievement before reinforcing them with token economy. The aggressive behaviour of the autistic students before and after reinforcing them with token economy was also significantly different at the .05 level. The degree of the aggressive behaviour of the students who were reinforced with token economy decreased dramatically than their behaviour before reinforcing with token economy.

Keywords : Behavioral Adaptation, Reinforcement, Positive Effect, Negative Effect

บทนำ

การจัดการศึกษาในประเทศไทยมุ่งเน้นการศึกษาเพื่อปวงชน ส่งผลให้ประชากรทุกคนได้ รับสิทธิและโอกาสในการเรียนรู้ทั้งในระบบ นอกโรงเรียนและตามอัธยาศัย ทั้งนี้โดยมีกฎหมายรองรับ คือรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2540 ซึ่งเป็นกฎหมายสูงสุดในประเทศไทยบัญญัติไว้ใน มาตรา 43 ว่า “บุคคลย่อมมีสิทธิเสมอกันในการรับการศึกษา ขั้นพื้นฐานไม่น้อยกว่า 12 ปี” มาตรา 55 ระบุว่า “บุคคล พิจารณาหรือทุพพลภาพมีสิทธิได้รับสิ่งอำนวยความสะดวก อันเป็นสาธารณะและความช่วยเหลือจากรัฐ” และมาตรา 80 ระบุว่า “รัฐต้องคุ้มครองและพัฒนาเด็กและเยาวชน ส่งเสริมความเสมอภาคของหญิงชาย รัฐต้องสงเคราะห์ให้กับ คนชราผู้ยากไร้ ผู้พิการหรือทุพพลภาพและด้อยโอกาสให้มี คุณภาพชีวิตที่ดีและพึ่งตนเองได้” และจากพระราชบัญญัติ การศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 (แก้ไขเพิ่มเติม) พุทธศักราช 2545 ซึ่งเป็นกฎหมายแม่บทในการจัดการศึกษา แห่งชาติที่รัฐธรรมนูญกำหนดให้มีขึ้น ได้กำหนดให้จัดการศึกษาสำหรับบุคคลซึ่งมีความบกพร่องทางร่างกาย จิตใจ สติปัญญา อารมณ์ สังคม การสื่อสารและการเรียนรู้หรือ ทุพพลภาพซึ่งไม่สามารถพึ่งตนเองได้หรือไม่มีผู้ดูแลหรือ ด้อยโอกาส ได้รับการศึกษาขั้นพื้นฐานเป็นพิเศษ โดยรัฐต้อง จัดให้ตั้งแต่แรกเกิด หรือเมื่อพบความพิการโดยไม่เสียค่า

ใช้จ่าย และให้บุคคลดังกล่าวมีสิทธิได้รับสิ่งอำนวยความสะดวก สื่อ บริการ และความช่วยเหลืออื่นใดทางการศึกษา ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกระทรวง ตลอดจน นโยบายการจัดการศึกษาของกระทรวงศึกษาธิการซึ่งเน้น ให้เด็กในวัยเรียนทุกคนได้รับการศึกษาอย่างทั่วถึงและ ครอบคลุมทุกกลุ่มทุกท้องที่ โดยการจัดการศึกษาแบบเรียน รวมทำให้เด็กพิการ มีโอกาสเข้าเรียนอย่างทั่วถึงและพยายาม จัดการศึกษาที่หลากหลายเพื่อสนองตอบตามความแตกต่าง ระหว่างบุคคลและความต้องการพิเศษเฉพาะบุคคล (กอง การศึกษาพิเศษ, 2542 : 10)

บุคคลออทิสติกเป็นบุคคลซึ่งเป็นผู้พิการประเภทหนึ่ง ต้องได้รับการดูแลเอาใจใส่ และจัดการศึกษาให้ได้ตาม ศักยภาพ การจัดการศึกษาให้แก่บุคคลออทิสติกอย่างมี ประสิทธิภาพสอดคล้องกับศักยภาพของเด็กแต่ละคน โดย ตระหนักว่าบุคคลออทิสติกมีสิทธิ ได้รับการจัดการศึกษา จากรัฐอย่างเสมอภาคกับบุคคลทั่วไปตามนโยบายการจัดการ การศึกษาเพื่อปวงชนของสหประชาชาติและกำหนดสิทธิด้าน การศึกษาของพลเมืองไทยที่รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักร พุทธศักราช 2540 มาตรา 43 ได้ระบุไว้อย่างชัดเจนว่าบุคคล ย่อมมีสิทธิเสมอกันในการรับการศึกษาขั้นพื้นฐานไม่น้อยกว่า สิบสองปีที่รัฐต้องจัดให้อย่างทั่วถึงและมีคุณภาพโดยไม่เก็บ ค่าใช้จ่าย นั้นหมายความว่า บุคคลออทิสติกมีสิทธิสมัคร

เข้าเรียนได้ทุกโรงเรียน ทุกระดับชั้นและทุกระบบการศึกษา เช่นเดียวกับบุคคลทั่วไป โดยโรงเรียนหรือหน่วยงานที่จัดการ การศึกษาไม่มีสิทธิปฏิเสธ ทั้งนี้ ครูจะต้องจัดการเรียนการสอนให้ บุคคลออทิสติกแต่ละคนอย่างมีประสิทธิภาพ

เด็กออทิสติกเป็นผู้มีพฤติกรรมก้าวร้าวเป็นพฤติกรรม ที่ก่อให้เกิดปัญหาในสังคม ซึ่งจำเป็นอย่างยิ่งที่คนในสังคมจะ ต้องหาทางแก้ไขในทางจิตเวช ถือว่าพฤติกรรมก้าวร้าวเป็น เรื่องของสัญชาตญาณที่มีมาแต่แรกเกิด แต่มนุษย์ควรจะ พัฒนาพฤติกรรมก้าวร้าวในรูปแบบที่สังคมยอมรับหรือใน ทางสร้างเสริมความเจริญก้าวหน้า หากเด็กเป็นอนาคตของ ชาตียังใช้สัญชาตญาณความก้าวร้าวออกมาในรูปแบบ การทำลายแทนการสร้างสรรค์ก็จะส่งผลต่อการพัฒนาของ เด็ก ในทางจิตเวช ถือว่าพฤติกรรมก้าวร้าวเป็นเรื่องของ สัญชาตญาณ (Instinct) ที่มาแต่แรกเกิด แต่มนุษย์ควรจะ พัฒนาพฤติกรรมก้าวร้าวให้เป็นไปในรูปแบบที่สังคมยอมรับ หรือในทางที่เสริมสร้างความก้าวหน้า แต่ถ้าหากเยาวชนที่เป็น อนาคตของชาตียังใช้สัญชาตญาณความก้าวร้าวออกไปใน รูปแบบการทำลายแทนการสร้างสรรค์ ก็จะส่งผลเสียต่อการ พัฒนาประเทศ (คมคาย อนุจันทร์, 2538 : 1)

พฤติกรรมก้าวร้าวที่เกิดขึ้นในวัยเด็กนั้น เป็นอุปสรรค ขัดขวางการดำเนินงานเกี่ยวกับการพัฒนาการเรียนรู้ให้หยุด ชะงักไม่สามารถเป็นไปตามเป้าหมายของการเรียนการสอน ได้การก้าวร้าวจึงเป็นพฤติกรรมที่ครูผู้สอนและครูแนะแนวจะ ต้องช่วยกันหาทางแก้ไข เพื่อรักษาระเบียบวินัยของห้องเรียน และทำให้เด็กเป็นที่ยอมรับของบุคคลอื่นได้อย่างเป็นสุข ไม่เป็นปัญหาต่อสังคมภายนอก (เพชรสุดา เพชรใส, 2525 : 2)

การแก้ไขพฤติกรรมก้าวร้าวทำได้โดยการปลูกฝัง พฤติกรรมที่พึงประสงค์มีหลายวิธี แต่มีวิธีที่เป็นระบบ สามารถนำมาใช้ในการเสริมสร้างพฤติกรรมได้อย่างมี ประสิทธิภาพ คือ การปรับพฤติกรรม (Behavior modification) ซึ่งวิธีการของการปรับพฤติกรรมส่วนใหญ่มี แนวคิดมาจากทฤษฎีการเรียนรู้การวางเงื่อนไขแบบการ กระทำ (Operant conditioning) ของสกินเนอร์ (Skinner) (O Leary and O Leary 1976 : 473-475 อังโน เย็น ธีระพัฒนชัย, 2541 : 1)

และการให้แรงเสริมด้วยเบี้ยอรรถกรเป็นการให้แรง เสริมทางบวกวิธีหนึ่ง นักปรับพฤติกรรมจะเป็นผู้ทำข้อตกลง ต่างๆ กับผู้เกี่ยวข้อง ซึ่งประกอบด้วย 2 ขั้นตอนดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 เป็นขั้นตอนที่ผู้เกี่ยวข้องจะมาทำสัญญา ร่วมกันเกี่ยวกับปริมาณและคุณภาพพฤติกรรมที่จะได้รับ เบี้ยอรรถกร

ขั้นตอนที่ 2 ผู้รับการปรับพฤติกรรมจะนำเบี้ย อรรถกรไปแลกเป็นรางวัลตามรายการ การเสริมแรงเป็นวิธ การที่มีประสิทธิภาพในการเพิ่มพฤติกรรม โดยเฉพาะอย่าง ยิ่งการเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกร เพราะไม่เกิดปัญหาทาง อารมณ์ การที่เบี้ยอรรถกรสามารถนำไปแลกกับตัวเสริมแรง อื่นๆ เช่น ขนม อุปกรณ์การเรียนและสิทธิพิเศษต่างๆ ฯลฯ ได้มากกว่า 1 ตัว จึงทำให้การเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกร มีคุณสมบัติเป็นตัวเสริมแรงแผ่ขยาย (Generalized reinforcers) ที่มีประสิทธิภาพในการเป็นตัวเสริมแรงอย่าง มาก (สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต, 2536 : 104)

ผู้ซึ่งควรนำมาใช้ในการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยซึ่งเป็นวิชาที่มีความสำคัญเนื่องจากชีวิตประจำวันใน สังคมปัจจุบันต้องได้สื่อสารกันโดย การฟัง พูด อ่าน เขียน เป็นวิชาที่ต้องใช้การฝึกฝนเกิดความชำนาญในการใช้ภาษา เพื่อการสื่อสาร การอ่าน และการฟังเป็นทักษะของการรับรู้ เรื่องราว ความรู้ประสบการณ์ การพูดและการเขียนเป็นทักษะ ของการแสดงออกด้วยการแสดงความคิดเห็น ความรู้ ประสบการณ์ ส่วนการดูเป็นการรับรู้ข้อมูลข่าวสารจาก สื่อต่างๆ ซึ่งเป็นประโยชน์ต่อการดำรงชีวิตเพื่อการสื่อสารใน ชีวิตประจำวัน (กรมวิชาการ กองการศึกษาเพื่อคนพิการ, 2548 : 12)

เพราะเป็นพื้นฐานการเรียนรู้ในระดับชั้นประถมศึกษา นั้นเป็นพื้นฐานสำคัญที่ก่อให้เกิดการเรียนรู้ในระดับสูงขึ้นไป หากเด็กออทิสติกเรียนในระดับชั้นประถมศึกษามีปัญหาด้ว การเรียนรู้ซึ่งอาจเกิดจากตัวเด็กเองหรือสิ่งแวดล้อมซึ่งมีผล ทำให้เด็กมีความสามารถในการเรียนรู้ต่ำลงในด้านปัญหาที่ เกิดจากตัวเด็กออทิสติกที่สำคัญประการหนึ่งคือเรื่อง พฤติกรรมก้าวร้าว (เพ็ญแข ลิ้มศิลา, 2540 : 1)

ดังนั้น แนวทางในการช่วยเหลือเด็กที่มีความต้องการพิเศษประเภทนี้ เพื่อให้เกิดการเรียนรู้ สามารถปรับตัวให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมรอบตัว และขจัดปัญหาทางพฤติกรรมอีกด้วย ยังช่วยพัฒนาความสามารถในตัวเด็กซึ่งต้องอาศัยความรู้สึกที่เกิดจากความสัมพันธ์กับผู้อื่นร่วมด้วย โดยเริ่มจากครอบครัวในการอบรมเลี้ยงดูให้ความรักความอบอุ่น ความเข้าใจ และชี้แนะแนวทางในการปฏิบัติตนให้ถูกต้องเหมาะสม ส่วนทางโรงเรียนหรือครูก็มีบทบาทสำคัญในการช่วยเหลือเด็กควรทำความเข้าใจทางขจัดปัญหาและสาเหตุของปัญหาทางพฤติกรรมปรับพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ให้ลดลง และควรวางเทคนิควิธีต่างๆ เพื่อสร้างพฤติกรรมที่พึงประสงค์ให้เกิดแก่เด็กกิจกรรมการเรียนการสอนควรแตกต่างจากเด็กปกติ ซึ่งอาจใช้เกม การละเล่น สถานการณ์จำลอง บทบาทสมมติและวิธีการเรียนการสอนควรจะมีหลากหลายรูปแบบ หลักสูตรควรเหมาะสมสอดคล้องกับความต้องการของเด็ก และสิ่งที่สำคัญควรเน้นทักษะทางสังคมซึ่งถือว่าเป็นอุปสรรคต่อการเรียนรู้ของเด็กเป็นอย่างมาก ฉะนั้น จึงควรจัดให้เด็กเหล่านี้ได้มีโอกาสเรียนร่วมกับเด็กปกติเต็มเวลาเพื่อให้เด็กได้มีปฏิสัมพันธ์กันเหมือนกับการอยู่ร่วมกันในสังคมทั่วไปซึ่งจะทำให้เด็กเกิดการเรียนรู้และสามารถปรับตัวได้ดียิ่งขึ้น (ผดุงอารยะวิญญู, 2539 : 113)

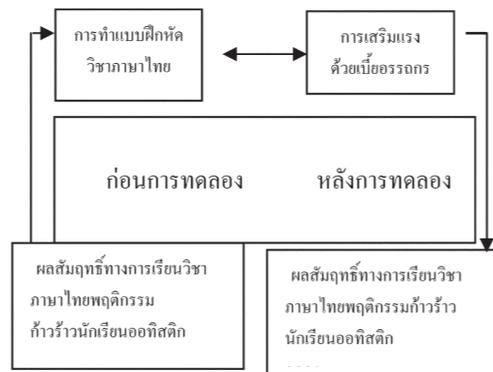
ผู้วิจัยเป็นครูผู้สอนนักเรียนออทิสติกของโรงเรียนอุบลปัญญานุกูล จังหวัดอุบลราชธานี จึงสนใจที่จะศึกษาการปรับพฤติกรรมความก้าวร้าวของนักเรียนออทิสติกในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยการเสริมแรงด้วยเบียร์รอกเกอร์ในการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย เพื่อนำข้อค้นพบจากการวิจัยในครั้งนี้ไปเป็นแนวทางในการปรับพฤติกรรมก้าวร้าวให้กับนักเรียนออทิสติกคนอื่นๆ และเป็นแนวทางให้กับครูผู้สอนและผู้เกี่ยวข้องในการจัดการศึกษาจะได้นำไปเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ให้แก่ประเทศชาติต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยก่อนและหลังใช้วิธีการเสริมแรงด้วยเบียร์รอกเกอร์ของนักเรียนออทิสติกชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนอุบลปัญญานุกูล
2. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมก้าวร้าวในชั้นเรียนของนักเรียนออทิสติกก่อนและหลังการเสริมแรงด้วยเบียร์รอกเกอร์

สมมติฐานการวิจัย

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยโดยการเสริมแรงด้วยเบียร์รอกเกอร์ในการเรียนวิชาภาษาไทย หลังการทดลองมากกว่าก่อนการทดลอง
2. พฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนออทิสติกชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนอุบลปัญญานุกูล หลังการเสริมแรงด้วยเบียร์รอกเกอร์จะมีพฤติกรรมก้าวร้าวลดลงจากก่อนการเสริมแรง

แผนภูมิที่ 1 กรอบแนวคิดการวิจัยการปรับพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนออทิสติก

ขอบเขตการวิจัย

1. ตัวแปรที่ศึกษา คือ

- 1.1 **ตัวแปรต้น** การเสริมแรงด้วยเบียร์รอกเกอร์
- 1.2 **ตัวแปรตาม**
 - 1.2.1 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย
 - 1.2.2 พฤติกรรมก้าวร้าวในชั้น

ระยะเวลาในการทดลอง

ระยะเวลาในการทดลองในครั้งนี้เป็นกระบวนการลดพฤติกรรมก้าวร้าวและเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนออทิสติก ใช้เวลา 8 สัปดาห์ จำนวนทั้งหมด 40 ครั้งๆ ละ 20 นาที ในช่วงเวลาการทำแบบฝึกหัดวิชาภาษาไทยเป็นการทดลองแบบสลับ ส่วนการสังเกต บันทึก และปรับพฤติกรรม ได้ทำการสังเกตอย่างต่อเนื่อง ตั้งแต่ 1 ธันวาคม 2549 - 21 กุมภาพันธ์ 2550 แบ่งเป็น 4 ระยะ

ขั้นตอนในการวิจัยแบ่งออกเป็น 3 ระยะดังนี้

1. ระยะก่อนการทดลอง ใช้เวลาทั้งหมด 4 สัปดาห์ โดยดำเนินการในเรื่องต่อไปนี้

- 1.1 สำรวจปัญหาพฤติกรรมของนักเรียนออทิสติก
- 1.2 คัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง
- 1.3 สำรวจตัวเสริมแรง
- 1.4 กำหนดเนื้อหาแบบฝึกหัดวิชาภาษาไทย

2. ระยะเวลาทำการทดลอง ใช้เวลา 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 5 วัน เริ่มตั้งแต่วันที่ 7 ธันวาคม 2549 ถึงวันที่ 21 กุมภาพันธ์ 2550 โดยแบ่งออกเป็น 4 ระยะ

2.1 ระยะที่ 1 (A₁) เป็นระยะรวบรวมข้อมูลพื้นฐานก่อนดำเนินการปรับพฤติกรรม ใช้เวลา 2 สัปดาห์ เริ่มตั้งแต่วันที่ 7 ธันวาคม 2549 ถึงวันที่ 4 มกราคม 2550 โดยผู้วิจัยสังเกตและบันทึกพฤติกรรมก้าวร้าวในชั้นเรียนช่วงทำแบบฝึกหัดวิชาภาษาไทยและคะแนนความถูกต้องของการทำแบบฝึกหัดของนักเรียนออทิสติก กลุ่มตัวอย่าง 3 คน ภายในเวลา 20 นาที

2.2 ระยะที่ 2 (B₁) เป็นระยะการใช้เทคนิคการเสริมแรงด้วยเบียร์รอกเกอร์ ใช้เวลา 2 สัปดาห์ เริ่มตั้งแต่ 11 มกราคม 2550 ถึงวันที่ 24 มกราคม 2550 โดยให้การเสริมแรงต่อพฤติกรรมการทำแบบฝึกหัดวิชาภาษาไทยด้วยเบียร์รอกเกอร์ ในระยะนี้ยังสังเกตและบันทึกพฤติกรรมก้าวร้าวในชั้นเรียนในช่วงเวลาทำแบบฝึกหัดวิชาภาษาไทยและบันทึกคะแนนความถูกต้องของการทำแบบฝึกหัดวิชาภาษาไทยของนักเรียนออทิสติกทั้ง 3 คน

2.3 ระยะที่ 3 (A₂) เป็นการยุติการให้การเสริมแรงด้วยเบียร์รอกเกอร์ใช้เวลา 2 สัปดาห์ เริ่มตั้งแต่ 25 มกราคม 2550 ถึงวันที่ 7 กุมภาพันธ์ 2550 โดยผู้วิจัยยังคงดำเนินการสังเกต และบันทึกพฤติกรรมก้าวร้าวในชั้นเรียนในช่วงเวลาของการทำแบบฝึกหัดวิชาภาษาไทย และบันทึกคะแนนความถูกต้องของการทำแบบฝึกหัดวิชาภาษาไทยของนักเรียนออทิสติกทั้ง 3 คน

2.4 ระยะที่ 4 (B₂) เป็นระยะให้การเสริมแรงด้วยเบียร์รอกเกอร์ ใช้เวลา 2 สัปดาห์ เริ่มตั้งแต่ 8 กุมภาพันธ์ 2550 ถึง วันที่ 21 กุมภาพันธ์ 2550 ในระยะนี้ยังคงมีการสังเกตและบันทึกพฤติกรรมก้าวร้าวในชั้นเรียนในช่วงเวลาของการทำแบบฝึกหัดวิชาภาษาไทย และบันทึกคะแนนความถูกต้องของการทำแบบฝึกหัดวิชาภาษาไทยของนักเรียนออทิสติกทั้ง 3 คน

3. ระยะหลังการทดลอง เป็นระยะที่พฤติกรรมก้าวร้าวในชั้นเรียนของนักเรียนออทิสติกได้ลดลง และมีพฤติกรรมที่พึงประสงค์เกิดขึ้นในชั้นเรียนมากขึ้น

วิธีดำเนินการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากร ที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้เป็นนักเรียนออทิสติก ชาย-หญิง ซึ่งได้รับการตรวจวินิจฉัยและลงความเห็นจากแพทย์แล้วว่าเป็นเด็กออทิสติก ที่สามารถเข้าเรียนในโรงเรียนการศึกษาพิเศษได้ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ปีการศึกษา 2549 ของโรงเรียนอุบลปัญญานุกูล จังหวัดอุบลราชธานี จำนวน 9 คน

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่าง ที่ใช้ในการศึกษาเป็นนักเรียนออทิสติก ชาย-หญิง ซึ่งได้รับการตรวจวินิจฉัยและลงความเห็นจากแพทย์แล้วว่าเป็นเด็กออทิสติก ที่สามารถเข้าเรียนในโรงเรียนการศึกษาพิเศษได้ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ปีการศึกษา 2549 ของโรงเรียนอุบลปัญญานุกูล จังหวัดอุบลราชธานี จำนวน 3 คนที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวในชั้นเรียนในขณะเรียนวิชาภาษาไทย

นักเรียนคนที่ 1 เป็นนักเรียนชายอายุ 8 ปี มีพฤติกรรมก้าวร้าว ดังนี้ ตีเพื่อน ทำลายสิ่งของของคนอื่น ทำเสียงดัง แย่งของจากเพื่อน

นักเรียนออทิสติกคนที่ 2 เป็นนักเรียนหญิงอายุ 8 ปี มีพฤติกรรมก้าวร้าว ดังนี้ กรีดร้องเสียงดัง แย่งของจากผู้อื่น ตีเพื่อน ขว้างปาสิ่งของ

นักเรียนออทิสติกคนที่ 3 เป็นนักเรียนหญิงอายุ 7 ปี มีพฤติกรรมก้าวร้าว ดังนี้ แย่งของจากเพื่อน ตีเพื่อน ขว้างปาสิ่งของ

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้เป็นนักเรียนออทิสติก ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนอุบลปัญญานุกูล จังหวัดอุบลราชธานี ที่มีพฤติกรรมก้าวร้าว ซึ่งเป็นอุปสรรคต่อการเรียนการสอนของครู จึงใช้วิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive sampling) จำนวน 3 คน

เครื่องมือการวิจัย

1. ขั้นตอนการสร้างแบบประเมินพฤติกรรมก้าวร้าว
2. แบบบันทึกพฤติกรรมแบบช่วงเวลาในการปรับพฤติกรรมในการเรียนวิชาภาษาไทยแบบบันทึกช่วงเวลาการสังเกตทุก 20 วินาที ช่วงเวลาบันทึก 10 วินาที เป็น 1 ช่วงเวลา มีทั้งหมด 40 ช่วงเวลา ตลอดระยะเวลาสังเกตพฤติกรรม 20 นาที
3. แบบบันทึกพฤติกรรมก้าวร้าวในชั้นเรียนแบบช่วงเวลา มีลักษณะ เป็นแบบบันทึกพฤติกรรมที่ได้จากการสังเกตตามช่วงเวลา ที่เกิดขึ้นในชั่วโมงภาษาไทย โดยสังเกตขณะคาบ คาบละ 20 นาที เป็นเวลา 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 5 วัน จากข้อมูลพบว่า มีนักเรียนที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวในชั้นเรียนมากกว่านักเรียนคนอื่นๆ และมีพฤติกรรมก้าวร้าวมากในช่วงเวลาทำแบบฝึกหัดวิชาภาษาไทยจึงได้ดำเนินการสังเกตและบันทึกพฤติกรรมก้าวร้าวในชั้นเรียนของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างต่อเนื่องและเป็นอิสระต่อกันเป็น 20 นาที ช่วงเวลาที่ทำแบบฝึกหัดวิชาภาษาไทย โดยแบ่งช่วงเวลาการสังเกต 20 วินาที ช่วงเวลาบันทึก 10 วินาที รวมเวลาของการสังเกตแต่ละครั้ง 40 ช่วงเวลา เป็นเวลา 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 5 ครั้ง
4. ชุดการเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกร ตารางกำหนดอัตราการแลกเปลี่ยน ตัวเสริมแรงแต่ละชนิดกับเบี้ยอรรถกร

ตัวเสริมแรงเป็นวัตถุสิ่งของประเภทของเล่น และประเภทขนมได้แก่ของเล่น นม ขนมเลย์ ป๊อกรัก

5. แบบสำรวจตัวเสริมแรงลักษณะของแบบสำรวจตัวเสริมแรง เป็นแบบข้อความโดยการสัมภาษณ์ เด็กออทิสติก ร่วมกับการสังเกตการสอบถามผู้ปกครองแล้วกรอกข้อมูลลงในแบบสำรวจตัวเสริมแรงแต่ละคน

6. แบบฝึกหัดวิชาภาษาไทย ลักษณะของแบบฝึกหัดวิชาภาษาไทยรายวัน ในแต่ละชั่วโมง เป็นแบบฝึกหัดแบบปรนัยมีจำนวน 10 ข้อ 2 ดาว ผู้วิจัยสร้างขึ้นตามเนื้อหาและวัตถุประสงค์การเรียนวิชาภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ของหลักสูตรสถานศึกษา สำนักบริหารงานการศึกษาพิเศษของนักเรียนกลุ่มการศึกษาพิเศษ โดยให้ครอบคลุม เฉพาะจุดประสงค์ที่เรียนตลอดระยะเวลาการวิจัยขั้นตอนในการดำเนินการสังเกตและการบันทึกพฤติกรรมของผู้รับการทดลองแต่ละคนในระยะทดลองต่าง เวลา 2 สัปดาห์ หลังการทดลอง 8 สัปดาห์ แล้วทำการสังเกตพฤติกรรมหลังการทดลอง (Posttest)

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการทดลองครั้งนี้ ผู้วิจัยสังเกตบันทึกพฤติกรรมของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างตลอด 4 ระยะ คือระยะสังเกต และบันทึกพฤติกรรม ระยะการใช้การเสริมแรง ด้วยเบี้ยอรรถกร ระยะยุติการเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกร และระยะให้การเสริมแรง ด้วยเบี้ยอรรถกรแล้วนำคะแนนการบันทึกการสังเกตพฤติกรรมก้าวร้าวในชั้นเรียนตลอด 4 ระยะ ของผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยมาเปรียบเทียบเพื่อศึกษาว่ามีการบันทึกพฤติกรรมตรงกันหรือไม่ตลอดเวลาการสังเกตและบันทึกพฤติกรรมทำได้โดยนำแบบบันทึกพฤติกรรมตรงกัน หรือไม่ตลอดระยะเวลาแห่งการสังเกตและบันทึกพฤติกรรม ถ้าช่วงเวลาเดียวกันนี้ผู้สังเกตและ ผู้ร่วมสังเกตบันทึกพฤติกรรมเดียวกันก็จะให้ คะแนนความเที่ยงตรง 1 คะแนน แต่ถ้าช่วงเวลาเดียวกัน ผู้สังเกตและ ผู้ร่วมสังเกตเพียงคนเดียว บันทึกพฤติกรรมนั้นคะแนนที่ให้เป็นคะแนนความเที่ยงตรง ในกรณี ที่บันทึกตรงกันว่าไม่มีพฤติกรรมเกิดขึ้น จะไม่นับเป็นคะแนนความเที่ยงตรง เมื่อให้คะแนนความเที่ยงตรงดังนี้แล้ว ก็หาค่าความถี่ของพฤติกรรมก้าวร้าวในชั้นเรียนได้จากดัชนีของ

การสังเกตโดยหาค่าความเที่ยงตรงระหว่างผู้สังเกตซึ่งเป็นการประเมินความเชื่อมั่นได้ของข้อมูลในกรณีที่มีการบันทึกพฤติกรรมใช้การบันทึกแบบช่วงเวลา

การวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษาพฤติกรรมก้าวร้าวในชั้นเรียนของนักเรียนออทิสติก ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ก่อนและหลังได้รับการเสริมแรง ด้วยเบี้ยอรรถกรในการทำแบบฝึกหัดวิชาภาษาไทย วิเคราะห์ข้อมูลโดยลำดับต่อไปนี้

1. ค่าความถี่ของคะแนนความถูกต้องของการทำแบบฝึกหัดวิชาภาษาไทย ของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างแต่ละคนในแต่ละระยะการทดลอง 4 ระยะ
2. ค่าความถี่ของจำนวนครั้งของพฤติกรรมก้าวร้าวในชั้นเรียนของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างแต่ละระยะการทดลอง 4 ระยะ
3. ค่าเฉลี่ยของความถี่ของคะแนนความถูกต้องของการทำแบบฝึกหัดวิชาภาษาไทย ของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างทั้ง 3 คนในแต่ละระยะการทดลอง 4 ระยะ
4. ค่าเฉลี่ยของความถี่ของจำนวนครั้งของช่วงเวลาของพฤติกรรมก้าวร้าว ในชั้นเรียนกลุ่มตัวอย่างทั้ง 3 คนในแต่ละระยะการทดลอง 4 ระยะ
5. วิเคราะห์การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยและพฤติกรรมก้าวร้าวในชั้นเรียนของนักเรียนออทิสติก ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ก่อนและหลังได้รับการเสริมแรงโดยใช้ เบี้ยอรรถกร ในการทำแบบฝึกหัด วิชาภาษาไทย ดังนี้

5.1 วิเคราะห์เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยระหว่างก่อนและหลังการทดลองโดยใช้วิลค็อกซัน (Wilcoxon matched pair signed ranks test)

5.2 วิเคราะห์เปรียบเทียบพฤติกรรมก้าวร้าวในชั้นเรียน ระหว่างก่อนและหลังการทดลอง โดยใช้ วิค ค็อกซัน

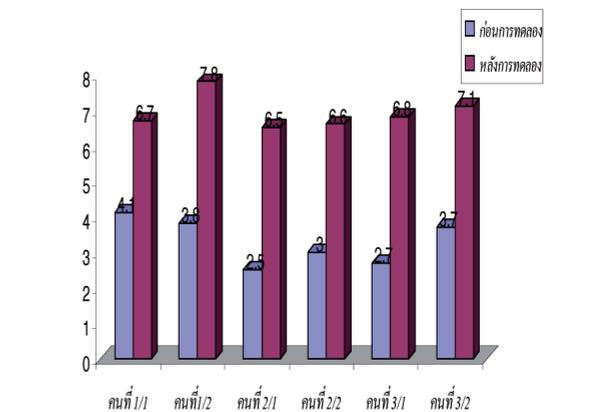
ผลการวิจัย

การปรับพฤติกรรมก้าวร้าวนักเรียนออทิสติกชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้การเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกรในการทำแบบฝึกหัดวิชาภาษาไทย การปรับพฤติกรรมแบบช่วงเวลา ซึ่งใช้เวลาในการปรับพฤติกรรมออกเป็น 4 ระยะ โดยใช้ช่วงเวลาในการทดลอง 40 ช่วงเวลา เวลาในการปรับพฤติกรรมระยะเวลา 8 สัปดาห์ ผลการวิจัย มีดังนี้

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยค่าเฉลี่ยของคะแนนหลังการทดลองมีค่ามากกว่าคะแนนก่อนทดลอง แสดงให้เห็นได้ว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังการเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกรดีขึ้นมากกว่าก่อนการทดลอง ดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 คะแนนทดสอบการเรียนวิชาภาษาไทย

คนที่ / ครั้งที่	คะแนน		D	D	ลำดับที่	T-	T+
	แบบฝึกหัด	สอบ					
	สอบ	สอบ					
	ก่อน	หลัง					
1/1	4.1	6.7	2.6	2.	1		
1/2	3.8	7.8	4	4	4.5		
2/1	2.5	6.5	4	4	4.5	0	21
2/2	3.0	6.6	3.6	3.6	3		
3/1	2.7	6.8	4.1	4.1	6		
3/2	3.7	7.1	3.4	3.4	2		

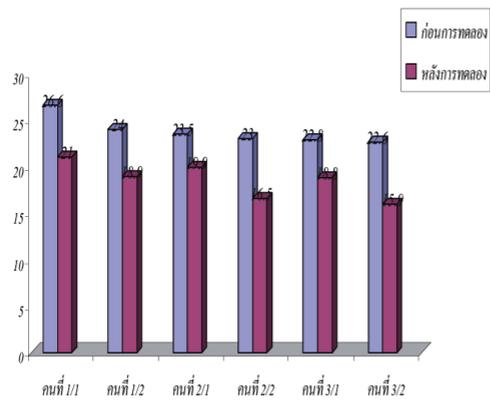
ภาพที่ 1 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย

ตารางที่ 2 ผลวิเคราะห์เปรียบเทียบพฤติกรรมก้าวร้าวก่อนและหลังการเสริมแรงด้วยเบียร์รถรถผลการบันทึกพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนออทิสติก จำนวน 3 คน 6 ครั้ง

คนที่ / ครั้งที่	คะแนน		D	D	ลำดับ ที่	T-	T+
	แบบฝึกหัด						
	สอบ ก่อน	สอบ หลัง					
1/1	26.6	21.0	5.6	5.6	4		
1/2	24.0	18.9	5.1	5.1	3		
2/1	23.5	19.9	3.6	3.6	1	21	0
2/2	23.0	16.5	6.5	6.5	5		
3/1	22.8	18.8	4	4	2		
3/2	22.6	15.9	6.7	6.7	6		

การปรับพฤติกรรมก้าวร้าวในชั้นเรียนขณะทำแบบฝึกหัดวิชาภาษาไทยก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยค่าเฉลี่ยของจำนวนครั้งความถี่ของพฤติกรรมก้าวร้าวที่แสดงให้เห็นว่าการปรับพฤติกรรมก้าวร้าวหลังการเสริมแรงด้วยเบียร์รถรถ มีพฤติกรรมก้าวร้าวลดลงกว่าก่อนการทดลอง

ภาพที่ 2 พฤติกรรมก้าวร้าวก่อนและหลังการเสริมแรงด้วยเบียร์รถรถ

อภิปรายผลการวิจัย

ผลการวิจัยมีสาระสำคัญนำมาอภิปรายผลดังนี้

การวิจัยในครั้งนี้เป็นการศึกษาและเปรียบเทียบพฤติกรรมก้าวร้าวในชั้นเรียนของนักเรียนออทิสติกโดยการเสริมแรงด้วยเบียร์รถรถขณะทำแบบฝึกหัดวิชาภาษาไทย ปรากฏผลการวิจัยดังนี้

1. นักเรียนออทิสติกชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ทั้ง 3 คน ซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่าง หลังการเสริมแรงด้วยเบียร์รถรถพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยมากกว่าก่อนการเสริมแรงซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 1 ที่ตั้งไว้ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของสมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต พบว่าการเสริมแรงด้วยเบียร์รถรถสามารถเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านภาษาไทยของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาในระดับเรียนได้ (สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต และคณะ, 2526 : 66-69) นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับการวิจัยของสุวิทย์ เกตรา พบว่าการเสริมแรงทางบวกด้วยเบียร์รถรถต่อพฤติกรรมการทำแบบฝึกหัดวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ผลพบว่านักเรียนจะมีความเร็วและความถูกต้องในการทำแบบฝึกหัดวิชาคณิตศาสตร์สูงกว่ากลุ่มที่ได้รับการเสริมแรงด้วยเบียร์รถรถซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีการเรียนรู้เงื่อนไขการกระทำของสกินเนอร์ คือ การที่อินทรีย์แสดงพฤติกรรมใดพฤติกรรมหนึ่งเพิ่มขึ้นอันเป็นผลมาจากอินทรีย์ที่ได้รับผลกระทบที่พึงพอใจหลังจากแสดงพฤติกรรมสิ่งที่อินทรีย์ได้รับแล้วเกิดความพึงพอใจแล้วแสดงพฤติกรรมเพิ่มขึ้นสมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต (2536 : 197) ในการทดลองครั้งนี้เด็กออทิสติกทำแบบฝึกหัดได้คะแนนเพิ่มขึ้นหลังการเสริมแรงด้วยเบียร์รถรถในการทำแบบฝึกหัดวิชาคณิตศาสตร์ผ่านเกณฑ์ที่กำหนดไว้

2. ผลการวิเคราะห์ค่าร้อยละของจำนวนครั้งของช่วงเวลาของการสังเกตแต่ละครั้งของพฤติกรรมก้าวร้าวในชั้นเรียนของนักเรียนออทิสติก ในแต่ละระยะการทดลองเป็นรายบุคคลทั้ง 3 คนพบว่าพฤติกรรมก้าวร้าวในชั้นเรียนของนักเรียนออทิสติกทั้ง 3 คน พฤติกรรมก้าวร้าวลดลง ในระยะการให้การเสริมแรงด้วยเบียร์รถรถ ซึ่งจะเห็นได้จากระดับ

ของเส้นกราฟในระยะ 2 (B₁) ระยะ 4 (B₂) และจากการวิเคราะห์เปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการทำแบบฝึกหัดวิชาภาษาไทยได้ถูกต้องกับพฤติกรรมก้าวร้าวในชั้นเรียนของนักเรียนออทิสติกกลุ่มตัวอย่างในแต่ละระยะการทดลองเป็นรายบุคคลทั้ง 3 คนพบว่ามีความสัมพันธ์กันคือเมื่อเด็กออทิสติกทั้ง 3 คนมีคะแนนความถูกต้องของการทำแบบฝึกหัดวิชาภาษาไทยเพิ่มขึ้น จำนวนครั้งของการแสดงพฤติกรรมก้าวร้าวในชั้นเรียนของนักเรียนออทิสติก 3 คนลดลงซึ่งจะเห็นการเปลี่ยนแปลง อย่างมีความสัมพันธ์กันจากระดับเส้นกราฟที่เปลี่ยนแปลงไปในแต่ละระยะการทดลอง ในระยะที่ 2 (B₁) และระยะที่ 4 (B₂) ซึ่งเป็นระยะการให้การเสริมแรงด้วยเบียร์รถรถส่วนเส้นกราฟที่แสดงค่าร้อยละของความถูกต้องของการทำแบบฝึกหัดวิชาภาษาไทยของนักเรียนออทิสติกทั้ง 3 คน อยู่ในระดับสูง ส่วนเส้นกราฟที่แสดงค่าร้อยละของจำนวนครั้งของช่วงเวลาของพฤติกรรมก้าวร้าวในชั้นเรียนของนักเรียนออทิสติก อยู่ในระดับต่ำระยะที่ 1 (A₁) และระยะที่ 3 (A₂) ซึ่งเป็นระยะหยุดให้การเสริมแรงด้วยเบียร์รถรถเส้นกราฟที่แสดงถึงค่าร้อยละของความถูกต้องของการทำแบบฝึกหัดวิชาภาษาไทยอยู่ในระดับต่ำ ในขณะที่เส้นกราฟที่แสดงค่าร้อยละของคะแนนความถูกต้องของการทำแบบฝึกหัดวิชาภาษาไทยของนักเรียนออทิสติกทั้ง 3 คนกลับอยู่ในระดับสูง จากผลการวิจัยดังกล่าวแสดงพฤติกรรมทำแบบฝึกหัดวิชาภาษาไทยได้ถูกต้องเพิ่มขึ้นมีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและการลดพฤติกรรมก้าวร้าวในชั้นเรียนของนักเรียนออทิสติก

จากผลการวิจัยครั้งนี้ เป็นไปตามแนวคิดของการเสริมแรงทางบวกของ วัตสัน (Watson, 1973 : 23-24) เสนอไว้ว่าหลักสำคัญในการให้การเสริมแรงทางบวกแก่เด็กแต่ละคนมีความสามารถต่างกันควรเลือกให้การเสริมแรงทางบวกในจังหวะหรือเวลาที่แสดงพฤติกรรมที่เหมาะสม อีกทั้ง แคซดิน (Kazdin, 1982 : 106) ได้เสนอหลักการให้การเสริมแรงทางบวกแก่เด็กว่า ตัวเสริมแรงจะมีประสิทธิภาพมากขึ้นเพียงใดขึ้นอยู่กับความพอใจของเด็กว่าสามารถรับรู้เงื่อนไขได้มากน้อยเพียงใดถ้าเด็กได้รับรู้เงื่อนไขได้มากน้อยเพียงใด ถ้าเด็กรับรู้เงื่อนไขได้มากจะทำให้ตัวเสริมแรงมี

ประสิทธิภาพมากในการเสริมสร้างพฤติกรรมเป้าหมาย และมีผลทำให้พฤติกรรมนั้นเกิดขึ้นสม่ำเสมอ ส่วนคาลิช (Kalish, 1981 : 61-72) เชื่อว่าพื้นฐานทางการเรียนรู้ขึ้นอยู่กับรางวัลที่ให้แก่ซึ่งจะมีแนวโน้มให้นักเรียนเรียนรู้และทำพฤติกรรมนั้นซ้ำอีกซึ่งจะเห็นได้ว่าพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนออทิสติกในระยะที่ 1 (A₁) เกิดพฤติกรรมเป็นไปตามธรรมชาติของนักเรียนออทิสติกส่วนในระยะที่ 2 (B₁) หลังการเสริมแรงด้วยเบียร์รถรถพบว่าพฤติกรรมของนักเรียนออทิสติกลดลงสอดคล้องกับทฤษฎีการวางเงื่อนไขแบบออบเพอเรนคอนดิชันนิง (Operant Conditioning) ซึ่งเชื่อว่าการที่บุคคลแสดงพฤติกรรมออกมานั้นขึ้นอยู่กับปฏิสัมพันธ์ของบุคคลกับสิ่งแวดล้อมส่วนในระยะที่ 3 (A₂) ซึ่งเป็นการหยุดให้การเสริมแรงด้วยเบียร์รถรถ สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต (2539 : 139) กล่าวว่าการใช้การหยุดยั้งในระยะที่ 3 จะทำให้การกระทำที่กระทำอยู่เพิ่มสูงขึ้นโดยพฤติกรรมจะเปลี่ยนแปลงไปในทางรุนแรงขึ้น ส่วนในระยะที่ 4 (B₂) กลับมาใช้เทคนิคการเสริมแรงด้วยเบียร์รถรถอีกครั้งพบว่าพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนออทิสติกลดลงเมื่อเปรียบเทียบกับระยะที่ 3 (A₂) ทั้งนี้เป็นเพราะเด็กทั้ง 3 คนได้รับเงื่อนไขการเรียนรู้มาแล้ว

ดังนั้นพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนออทิสติกทั้ง 3 คนตลอดเวลาของการทดลองพบว่า นักเรียนออทิสติกทั้ง 3 คนเรียนรู้เงื่อนไข และแสดงพฤติกรรมตั้งใจทำแบบฝึกหัดวิชาภาษาไทยได้ถูกต้องและเพิ่มขึ้น ตลอดจนมีพฤติกรรมก้าวร้าวในชั้นเรียนลดลงซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ คริสตลา ตูลเตมีย์ (2540) สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิตพบว่าการเสริมแรงด้วยเบียร์รถรถสามารถเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านภาษาไทยของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาในระดับเรียนได้ (รจนา กาแก้ว, 2541 : 65 การใช้วิธีปรับพฤติกรรมควบคุมตนเองสามารถลดพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนที่มีปัญหาด้านพฤติกรรมได้ เย็น ธีระพัฒน์ชัย (2541 : 109-111) ได้ศึกษาพบว่าการปรับพฤติกรรมก้าวร้าวโดยการเสริมแรงด้วยเบียร์รถรถในการทำแบบฝึกหัดวิชาคณิตศาสตร์ พฤติกรรมก้าวร้าวลดลง ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

สรุปผลการวิจัย

ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยก่อนและหลังใช้วิธีการเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกรของนักเรียนหอพักชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนอนุบาลบ้านดุง พบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญแตกต่างกันที่ระดับ .05 โดยหลังจากใช้วิธีเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกรแล้ว นักเรียนหอพักมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมากกว่าก่อนการเสริมแรง
2. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมก้าวร้าวในชั้นเรียนของนักเรียนหอพักก่อนและหลังการเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกร พบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ .05 โดยหลังใช้วิธีการเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกรแล้วนักเรียนหอพักมีพฤติกรรมก้าวร้าวลดลง จากก่อนการเสริมแรง

ข้อเสนอแนะสำหรับการนำผลวิจัยไปใช้

1. การเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกรนำมาปรับปรุงวิธีการให้ง่าย สะดวกต่อการใช้กับนักเรียนหอพักแล้ว ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบการเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกรกับการเสริมแรงด้านอื่นๆ อีกเพื่อจะได้วิธีการที่เหมาะสมที่จะใช้กับนักเรียนหอพัก
2. ควรมีการสำรวจการใช้แรงเสริมทางบวกชนิดต่างๆ กับนักเรียนหอพักกับการเกิดพฤติกรรมก้าวร้าวว่าการเสริมแรงทางบวกชนิดใดดีที่สุดและได้ผลมากที่สุดเพียงใด
3. ควรทำการวิจัยเกี่ยวกับการปรับพฤติกรรมก้าวร้าวในชั้นเรียนซ้ำอีกครั้งเพื่อเปรียบเทียบว่าจะได้ผลเช่นเดียวกันหรือไม่

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดีเพราะผู้วิจัยได้รับความช่วยเหลือจาก ดร. รังสรรค์ สิงห์เลิศ ประธานกรรมการที่ปรึกษา ผู้ช่วยศาสตราจารย์ประวิทย์ สิมมาทัน กรรมการที่ปรึกษาและศึกษานิเทศก์มโนรี อุดทน กรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ที่กรุณาให้ความรู้ให้คำปรึกษาคำชี้แนะแนวทางตลอดจนข้อบกพร่องของการวิจัยด้วยความเอาใจใส่ตลอดมา จนทำให้การวิจัยครั้งนี้สำเร็จด้วยดี ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

เอกสารอ้างอิง

- กรมวิชาการ. กองการศึกษาเพื่อคนพิการ. (2548) :
_____. (2544). การจัดการศึกษาสำหรับบุคคลออทิสติก. ในชุดเอกสารศึกษาด้วยตนเอง วิชาการศึกษาพิเศษ. กรุงเทพฯ :
- คมคาย อนุจันทร์. (2535) การเปรียบเทียบผลการ ควบคุมตนเองและการเสริมแรงพฤติกรรมที่ขัดกัน เพื่อลดพฤติกรรม ก้าวร้าวของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนมงฟอร์ตวิทยาลัยจังหวัดเชียงใหม่. ปรินญา นิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
- นิภา ศรีไพโรจน์. (2528). สถิตินอนพาราเมติก. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.
- ผดุง อารยะวิญญู. (2533). การศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ. กรุงเทพฯ : กรุงเทพมหานคร.
- ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์. (2530). การปรับพฤติกรรมเบื้องต้น. กรุงเทพฯ : ทบวงมหาวิทยาลัย.
- เพชรสุดา พรชใส. (2525). การทดลองการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มในการปรับพฤติกรรมก้าวร้าวของเด็กนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ปรินญา นิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.
- เพ็ญแข ลีมศิลา. (2532). “การศึกษาเด็กออทิสติกในโรงพยาบาลยุวประสาทไวทโยปถัมภ์”. ในบทความย่อผลงานทางวิชาการในการประชุมวิชาการประจำปีของสมาคมจิตแพทย์แห่งประเทศไทย. กรุงเทพฯ.

- _____. (2545). พระราชบัญญัติการศึกษา แห่งชาติ พุทธศักราช 2542 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2). กรุงเทพฯ. เย็น ธีระพัฒนชัย. (2541). การปรับพฤติกรรมก้าวร้าวในชั้นเรียนของเด็กออทิสติก. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.
- _____. (2546). รายงานการวิจัยการศึกษาสภาพบริบทในการจัดการศึกษาสำหรับบุคคลออทิสติก สำนักงานพระพุทธศาสนาแห่งชาติ.
- สมโภชน์ เอี่ยมสุภชาติ. (2526). การปรับพฤติกรรม. กรุงเทพฯ : ภาควิชาจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สมโภชน์ เอี่ยมสุภชาติ. (2539). หลักการใช้การเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกรอย่างมีประสิทธิภาพ. กรุงเทพฯ ภาควิชาจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

